

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 208/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou advocatius s. r. o., Palackého 12, Bratislava, IČO 36 868 752, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Zdenka Benčíková, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 20 CoP 216/2020-1112 z 27. apríla 2022 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 193/2022 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a právnu pomoc podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5P/183/2019-501 zo 7. júla 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľa (otca maloletej) prispievať na výživu maloletej sumou 365 eur mesačne od 4. mája 2008 do 31. augusta 2014, sumou 465 eur od 1. septembra 2014 do 31. augusta 2017, sumou 500 eur mesačne od 1. septembra 2017, tiež zaviazal sťažovateľa uhradiť matke maloletej ročné výživné za obdobie od 1. septembra 2017 do 30. júna 2020 vo výške 1 190 eur, vo zvyšku návrh matky maloletej zamietol.

3. Na základe odvolania matky maloletej krajský súd rozsudkom č. k. 20 CoP 216/2020-1112 z 27. apríla 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zvýšil výživné na maloletú, keď zaviazal sťažovateľa k povinnosti prospievať na jej výživu sumou 450 eur mesačne od 4. mája 2008 do 31. augusta 2011, sumou 500 eur od 1. septembra 2011 do 31. augusta 2014, sumou 600 eur mesačne od 1. septembra 2014 do 31. augusta 2017, sumou 650 eur od 1. septembra 2017 do 28. februára 2022 a sumou 750 eur od 1. marca 2022, tiež zaviazal sťažovateľa uhradiť matke maloletej ročné výživné za obdobie od 4. mája 2008 do 30. apríla 2022 vo výške 21 709,03 eur, vo zvyšku návrh zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 5 Cdo 193/2022 z 30. novembra 2022 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) tak, že ho zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ uviedol, že dovolací súd sa bez ďalšieho stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktoré sťažovateľ rozsiahlo citoval.

6. Krajský súd svojím rozhodnutím zvýšil výživné pre maloletú od jej narodenia do budúca bez toho, aby považoval za preukázanú zmenu pomerov, vychádzajúc zo zhoršeného zdravotného stavu matky po pôrode, vyššieho príjmu sťažovateľa ako pracujúceho diplomata a výlučnej starostlivosti matky o maloletú, ktoré nie sú podľa názoru sťažovateľa skutočnosťami preukazujúcimi zmenu pomerov v posudzovanom období. Zvýšenie výživného spätne až o 15 rokov je podľa sťažovateľa porušením jeho práva na súdnu ochranu, pretože odvolací súd nerozhodoval v zmysle relevantnej právnej normy a neposkytol vyčerpávajúcu odpoveď na otázku, prečo došlo k zvýšeniu výživného bez zmeny pomerov. Rozsudku krajského súdu chýba presvedčivé a logické zdôvodnenie.

7. Krajský súd zvýšenie výživného odôvodnil nástupom maloletej do súkromnej materskej školy, výlučnou starostlivosťou matky o maloletú, nástupom sťažovateľa do dôchodku a pribudnutím ďalšej vyživovacej povinnosti sťažovateľa. Ďalšie zvýšenie výživného bolo odôvodnené nástupom maloletej na povinnú školskú dochádzku, neskôr na druhý stupeň povinnej školskej dochádzky, zvyšujúcimi sa výdavkami na maloletú, pribudnutím ďalšej vyživovacej povinnosti sťažovateľa a priznanou invaliditou matky. Uvedené skutočnosti už boli podľa sťažovateľa zohľadnené v rozsudku okresného súdu, nejde teda o nové skutočnosti, ktoré by zakladali dôvody na zmenu rozsudku okresného súdu zvýšením výživného v konkrétnom rozhodnom období. Krajský súd, naopak, nijako nereflektoval skutočnosti na strane sťažovateľa, ktorému pribudli vyživovacie povinnosti, napriek ktorým zvýšil výživné.

8. Krajský súd pri rozhodovaní o zvýšení výživného (v období od 1. marca 2022 do budúca) postupoval v rozpore s príslušnými procesnými ustanoveniami, nesprávne, arbitrárne. Nevychádzal z preukázaného skutkového stavu ani zo stavu aktuálneho a platného v čase rozhodovania a rozhodol na základe nepreukázaného skutkového stavu z rokov 2009 a 2010, keď bol sťažovateľ v odlišnej situácii ako v roku 2022, keď už poberá starobný dôchodok.

9. Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že matka maloletej sama rozhodla, teda bez zisťovania názoru sťažovateľa, o nástupe maloletej na súkromnú strednú školu. Predmetnú skutočnosť

oznámila na pojednávaní konanom na krajskom súde 2. februára 2022, čím odôvodňovala nárast výdavkov na maloletú. Sťažovateľ na predmetnom pojednávaní vyjadril nesúhlas s návštevou maloletej na tejto škole, ktorý odôvodnil nedostatočnými majetkovými pomermi oboch rodičov. Napriek uvedenému a konštatovaniu krajského súdu o nemožnosti zohľadniť výdavky na súkromné štúdium (resp. len v obmedzujúcom rozsahu) krajský súd výživné zvýšil o sumu 250 eur od 1. marca 2022 do budúcnosti. Dovolací súd sa stotožnil s týmto odôvodnením.

10. Rozhodnutia odvolacieho súdu i dovolacieho súdu nedávajú podľa sťažovateľa zrozumiteľnú odpoveď na otázku zvýšenia výživného, ktoré odôvodnili štúdiom maloletej na súkromnej strednej škole, keď súčasne konštatovali, že tento výdavok zohľadnili pre absenciu súhlasu oboch rodičov. Rozsudok krajského súdu podľa sťažovateľa trpí vadou nepredvídateľnosti súdneho rozhodnutia pre jeho rozpor s právnym posúdením vysloveným na pojednávaní konanom 2. februára 2022.

11. Konajúce všeobecné súdy porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu, pretože priznali výživné spätne od začatia konania bez splnenia zákonného predpokladu – dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za také považovali všeobecné súdy zhoršenie zdravotného stavu matky maloletej v súvislosti s pôrodom maloletej, ktoré však neboli v konaní predmetom dokazovania, teda neboli preukázané. Odvolací súd sa stotožnil výdavkami na maloletú tak, ako ich ustálil okresný súd, napriek tomu rozhodol o výraznom zvýšení výživného, čo riadne neodôvodnil.

12. Sťažovateľ tiež namieta, že napadnutými rozhodnutiami bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže krajský súd rozhodol o zmene výživného výlučne s poukazom na zvýšené výdavky na maloletú a nezohľadnil zmenu pomerov a zvýšené výdavky (výživné k ďalším dvom deťom) na strane sťažovateľa, ako aj zníženie jeho príjmu (dôchodok). Zvýšenie výživného preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nevychádza z majetkových pomerov sťažovateľa a zakladá arbitrárnosť rozsudku krajského súdu.

13. Krajský súd a najvyšší súd uvedenými pochybeniami zasiahli aj do práva sťažovateľa vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy nezohľadnením peňažných plnení už poskytnutých sťažovateľom na pokrytie potrieb maloletej v celkovej výške 15 284,97 eur (potvrdené matkou maloletej), pretože túto sumu nezapočítali na zročné výživné vyčíslené odvolacím súdom v celkovej výške 21 709,03 eur.

14. Porušovatelia vážnym spôsobom zasiahli do práva sťažovateľa na ochranu súkromného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy, keď nezohľadnili výdavok otca na ubytovanie z dôvodu, že tieto výdavky vynakladá v krajine, v ktorej nemá žiadnu rodinnú ani pracovnú väzbu. Výdavok sťažovateľa za nájom v [REDAKOVANÉ] bol odvolacím súdom vyhodnotený ako nadštandardný. Týmto posúdením odvolací súd odmietol uznať akýkoľvek iný náklad sťažovateľa na bývanie, než ktorý by vynakladal, keby tvoril spoločnú domácnosť so svojimi dvoma maloletými deťmi. Právne posúdenie odvolacieho súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní o štandardnej výške nákladov za bývanie, ale je tiež v rozpore so slobodou pohybu a pobytu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu a právnu pomoc (čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy), porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy)

a porušenie práva na ochranu súkromného života (čl. 19 ods. 2 ústavy) rozsudkom krajského súdu v odvolacom konaní a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa v konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností iniciovanom matkou maloletej, v ktorom bola sťažovateľovi uložená povinnosť platiť výživné na maloletú v konkrétnej výške v jednotlivých špecifikovaných obdobiach.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

16. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Dovolacie námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s ústavnou sťažnosťou, už teda boli predmetom preskúmania najvyšším súdom predovšetkým z hľadiska posudzovaného dovolacieho dôvodu zmätočnosti.

17. Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľovi domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľ napokon ani netvrdí, že niektorú z jeho námietok nemohol uplatniť v dovolacom konaní.

18. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu:

19. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (kvalifikovane právne zastúpeného) smerovaným proti rozsudku najvyššieho súdu predovšetkým poukazuje na základnú povinnosť sťažovateľa, ktorou je požiadavka, aby okrem opísania skutkových okolností, z ktorých vyvodzuje svoj nárok na poskytnutie ochrany ústavným súdom, v odôvodnení sťažnosti uviedol najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. Argumentácia sťažovateľa v odôvodnení ústavnej sťažnosti je veľmi všeobecná a homogénna, smerovaná najmä proti rozsudku krajského súdu. Rozsudku najvyššieho súdu sa námietky sťažovateľa dotýkajú len okrajovo, keď opakovane dovolaciemu súdu vyčíta, že sa len stotožnil s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (body 13, 29, 33, 44), poukazuje na jeho neurčité vyjadrenie k zvýšeniu výživného na maloletú od 1. marca 2022 do budúca (bod 30) či všeobecne namieta nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu (bod 31), resp. že sa nevyjadril (bod 31) k argumentácii krajského súdu o nezohľadnení už zaplatených platieb sťažovateľa na výživu maloletej (body 45 a 51). Sťažovateľ teda neformuluje takmer žiadne konkrétne námietky obsahujúce ústavnoprávnu relevanciu, ktorou by namietal porušenie svojich ústavných práv právnymi závermi najvyššieho súdu, v zmysle ktorých najvyšší súd zamietol ním

podané dovolanie. Jeho argumentácia má charakter bežnej a veľmi všeobecnej polemiky na úrovni zákona a zisteného skutkového stavu.

20. Napriek uvedenému rozsahu nedostatkov odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd, uprednostňujúc princíp materiálnej ochrany práv sťažovateľa, pristúpil k preskúmaniu rozsudku najvyššieho súdu najmä z pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v základnom práve na súdnu ochranu, a teda či sú ústavne udržateľné.

21. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

22. Podľa už ustálenej judikatúry ústavného súdu nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku [ďalej len „CSP“ (IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 167/2020, IV. ÚS 447/2020)], ktorý sťažovateľ riadne uplatnil.

23. Najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľom vymedzenej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že sťažovateľ neopodstatnene namietal, že krajský súd ako súd odvolací mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd ozrejmil, na základe čoho dospel k právnomu názoru o neopodstatnenosti sťažovateľových námietok o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, jeho nepredvídateľnosti, ako aj neporušení zákazu svojvoľného postupu krajského súdu, keď v bodoch 16 až 24 odôvodnenia svojho rozhodnutia veľmi podrobne, jasne a zrozumiteľne poskytol sťažovateľovi odpovede na ním položenú dovolaciu argumentáciu týkajúcu sa namietanej zmätočnosti rozsudku krajského súdu, ktorá sa v podstatnom prekrýva so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa. Po vyčerpávaní meritórnym preskúmaním uvedeného dovolacieho dôvodu najvyšší súd konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, avšak súčasne aj jeho nedôvodnosť, keďže vadu zmätočnosti v rozhodnutí ani v postupe krajského súdu nevidel. Jednotlivé právne závery najvyššieho súdu sú sťažovateľovi známe z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, a preto ich ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať.

24. K sťažovateľom vymedzenej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorá napokon nie je ani predmetom sťažnostnej argumentácie, najvyšší súd konštatoval, že nastolená právna otázka spočívajúca v tvrdení, že krajský súd nezohľadnil všetky platby a iné majetkové plnenia, ktoré sťažovateľ vynaložil na maloletú nad rámec priznaného bežného výživného, čím ho

zaviazal k úhrade, ktorú už zaplatil, bola síce zrozumiteľná, avšak nejde o otázku riešenú odvolacím súdom a na jej riešení rozhodnutie krajského súdu nespočívalo. Sťažovateľovu dovoláciu argumentáciu najvyšší súd posúdil ako polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu nezodpovedajúcu kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 a § 432 CSP. Na základe uvedeného dovolanie sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

25. Pokiaľ s prihliadnutím na uvedené najvyšší súd dospel k názoru, že prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP vyplýva, ale dovolanie nie je dôvodné a súčasne nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny a nepreskúmateľný. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

26. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ aj pred ústavným súdom zopakoval námietky, ktoré už boli predmetom preskúmavania najvyšším súdom na základe ním podaného dovolania proti rozsudku krajského súdu, teda ústavná sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom krajského súdu, relevantne (na ústavnej úrovni) nespochybnujúcou závery najvyššieho súdu uvedené v bodoch 22 a 23. Sťažovateľ tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho názorom, nanovo vyhodnotil skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradil závery najvyššieho súdu svojím vlastným názorom. Úlohou ústavného súdu je presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, čo nie je prípad sťažovateľa. Naopak, nie je úlohou ústavného súdu „riešiť kauzu“ na základe vlastných skutkových a podústavne právnych záverov (IV. ÚS 399/2022 v bode 24).

27. Najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd tak považuje právne závery najvyššieho súdu za zodpovedajúce ústavne súladnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy a tieto jeho závery potom považuje aj za ústavne plne udržateľné; v okolnostiach posudzovanej veci napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľ. Uvedené skutočnosti takto neumožňujú prijať záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu.

28. Ústavný súd tiež konštatuje, že napriek skutočnosti, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie čl. 47 ods. 2 ústavy, teda porušenie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi, v samotnej ústavnej sťažnosti absentuje odôvodnenie toho, v čom malo spočívať porušenie tohto jeho základného práva podľa ústavy, keďže v konaní pred všeobecnými súdmi bol sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený.

29. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie tohto práva v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho práva na súdnu ochranu nezohľadnením peňažných plnení už poskytnutých sťažovateľom maloletej. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade

nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je vo vzájomnej vecnej súvislosti vzhľadom na predmet konania zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto sťažovateľom označeného práva.

30. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že podľa čl. 19 ods. 2 ústavy sa zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/2000, III. ÚS 153/2016). Ústavný súd uvádza, že nenachádza príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením uplatneného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu pre absenciu relevantnej argumentácie, ktorú by bolo možné v tomto smere považovať za opodstatňujúcu vyslovenie porušenia predmetného práva. Ústavný súd nebude nad rámec sťažovateľom označeného referenčného ustanovenia (§ 45 zákona o ústavnom súde) vysvetľovať kontextuálny súvis medzi vyživovacou povinnosťou a slobodou pohybu a pobytu vyživovacou povinnosťou zaťaženej osoby, resp. vzájomné ovplyvňovanie tomu zodpovedajúcich ľudskoprávných hodnôt.

31. Berúc do úvahy už uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu